

DEDICTVI OTCO
ZACHOVEJ NAM, PANE!

EVANGELIUM

na neděli XV. po Sv.
Duchu; Lk. 7, 11-16:

V tom čase se Je-
žíš ubíral do města
jménem Naím a do-
provázeli ho jeho u-
čedníci a zástup četný.
Když se přiblížil k
městské bráně, hle,
vynášeli mrtvého,
jediného syna své
matky, a ta byla vdov-
a, a s ní byl četný
zástup z města. Když
ji Pán uviděl, sli-
toval se nad ní a
řekl: "Neplač." A
přistoupil a dotkl
se mar. Nosiči se
zastavili a on řekl:
"Mládenče, pravím ti,
vstaň." Tu se ten
mrtvý posadil a za-
čal mluvit. I ode-
vzdal ho jeho matce.
Všech se zmocnila
bázeň, velebili Boha
a říkali: "Veliký
prorok povstal mezi
námi" a Bůh navští-
vil lid svůj".

POUČENÍ:

Dvě těch plné
pravdy vynikají z
dnešního Evangelia:

1. Milosrdná LÁSKA
KRISTOVA k trpícím
lidem, soucitná lá-
ska Jeho s lidskou
bídou: Pán nesnesl
pohledu na slzy
matky vdovy, která
ztratila jediného
syna, poslední dítě;

NEDĚLE

MISIJNÍ VĚSTNÍK

Vydáván péčí Cyrilometodějské ligy v Kanadě

SUNDAY
RELIGIOUS
WEEKLY
LETTER

BOX 113
CHATHAM, ONT.
CANADA

Č. 3.

22. září 1957.

S V A T Ý V Á C L A V .

Největší osobnost českých dějin, svatý Václav, byl syn knížete Vratislava a Drahomíry. Narodil se na hradě pražském r. 904. Z jeho mládí známe, že podle staroslovanského zvyku mu byly uděleny postřižiny. Obřad vykonal misijní biskup z Řezna. Postavil malého prince, po slavných bohoslužbách u Panny Marie na pražském hradě, na stupně oltáře a požehnal mu slovy: "Pane Ježíši Kriste, požehnej pachole toto, jako jsi požehnal spravedlivé své." Jeden z pozvaných knížat ustríhl vlasů Václavových a slavnost končila hostinou. - Jak dosvědčuje Kristián, byl mladý princ probudilého ducha a bystrého vtípu. Babička Ludmila, jejíž péči byl svěřen, dala jej učití knihám slovanským a naučil se v brzce "všemu rozumu". Pak jej dal otec Vratislav na Budeč a tam se počal učití knihám latinským a naučil se jím dobře, takže rozuměl knihám slovanským a latinským jako biskup nebo duchovní. O jeho zbožnosti svědčí, že mu bylo nevinnou zábavou připravovati víno a hostie pro bohoslužby lísováním hroznů, mletím pšenice a pečením obětních chlebů.

Kníže Vratislav zemřel předčasně r. 916, a Václav sotva třináctiletý byl nastolen na kamenný stolec v nádvoří pražského hradu. Než dospěl, vládl místo něho matka Drahomíra. Samostatně začal vládnout nejspíš r. 922 ve věku asi 18 let. Veřejné poměry vnitřní i vnější byly v té době velmi neklidné. Drahomíra, která dala zavraždit sv. Ludmilu, a její přívrženci "synové sváru" museli býti ode dvora nebo i ze země vypuzeni, aby mohly býti surové různice utišeny. Téhož roku podnikli vojenské vpády do Čech vévoda bavorský Arnulf a král Jindřich Ptáčník saský.

Za sv. Václava se v poměru Čech k německé říši nic nezměnilo: on šel cestou, kterou mu ukázali jeho předkové a kterou šli všichni jeho nástupcové. Po smrti Svatoplukově se vytrhly Čechy ze svazku říše velkomoravské a r. 895 uznala knížata českých kmenů v bavorském Řezně svrchovanost německé říše a tehdejšího krále Arnulfa. R. 919 přešla královska důstojnost v říši na vévodu saské. Prvním králem tohoto rodu byl Jindřich Ptáčník, a sv. Václav jej uznal.

Sv. Václav byl povahy mírné a milé. Bořil šibenice, mučidla i žaláře, vzdaloval se hrdelních soudů, jen důtkami mrskal tuláky, pijany a nepořádné lidi. Bořil pohanské modlitebny, kde jaké ještě byly, a po všech hradech stavěl křesťanské kostelíky. Podle slov Kristiánových byl sirotků, vdov, chudých a trpících neúnavným těшитelem, a konal hojně skutky křesťanského milosrdenství. Hojně rozdával almužny potřebným a vykupoval o-

ale pomohl, vzkřísil jej.

2. BOŽSTVÍ KRISTO VO: Jedině Bůh, Dárce života, může vrátit život mrtvému. Kristus se prohlásoval Synem Božím. Na důkaz toho činil zázraky, mrtvé křísil; a když byl proto ukřižován, vstal z mrtvých.

Obě tyto pravdy jsou pro nás útechou, že když uznáme své hříchy, u přímně jich litujeme a pokorně se z nich vyznáme ve sv. zpovědi, Kristus Bůh se smiluje nad námi, odpustí nám hříchy a dá nám nebe.

CÍRKEVNÍ KALENDÁŘ:

-Út.24.9: Panny Marie od vykupování otroků; -Čtv. 26.9: sv. Jana Brébefa a Mučedníků Severoamerických; Pát.27.9: sv. Kosmy a Damiána, mučedníků; Sob.28.9: SV. VÁCLAVA, Mučedníka, Vévody a Patrona Českého.

MSE SVATÁ bude obětována-Holy Mass: -22.9: za vPz. Bartoloměje a Barboru Němečkovy; 24.9: Dr. Gregory Hughes; -28.9. za Vlast.

SVATÝ VÁCLAVE.

Svatý Václave, České kníže, slyš.
Hlasy k Tobě pozvedáme v nadhvězdnatou říš.
Tisíc tomu let, cos byl kníže náš.
Tobě byla řada věků jako noční stráž.
Ale přes Tvou zem za těch tisíc let
vln jak moře prevalilo všelikých se běd.
Ale Tys je znal, při svém lidu stál,
Tys té země nezapomněl, Tys ji miloval.

Svatý Václave, volá Tě Tvůj lid:
Vrať své zemi požehnání, vrať svým dětem klid.

přepadnou a zabijí na cestě do kostela. Sv. Václav, spatřiv zbojníky: Boleslava, Hněvsu, Tyru a Čestu, spěchal do chrámu; našel jej však zavřený. I byl sv. Václav dostižen u dveří chrámových a ubit mnohými ranami, 28. září r. 929..

troky, zvláště nekřtěné hochy. Poutníky, zvláště kněze a mnichy, přijímal ochotně a ctěl jako Pána; zachovával pokoru, tichost, lásku; u vzezření byl velebný, tělesně neposkvřněný, horoucně si přál umřít jako paníc a na zachování zaslíbené čistoty chodil v přestrojení žíní, kterou nosil pod rouchem královským, stkvěje se tak před Bohem i před lidmi. - Příznačné je u sv. Václava vedle hluboké zbožnosti a štědrosti i knižní vzdělání, kterého se dostávalo středověkým panovníkům jen v případech vyjimečných, takže z českých knížat a králů až do 13. století uměl číst a psát málokdo. - Pověst o nábožné horlivosti a učenosti sv. Václava se záhy roznesla po okolních zemích, takže se brzy odevšad hrnuli na hrad pražský duchovní a klerici s knihami a ostatky. Byli od sv. Václava radostně přijímáni a obdarovávaní, takže se tehdy v Čechách konaly bohoslužby každodenně, jako u velkých národů.

O osobní statečnosti sv. Václava a jeho otcovské lásce k poddaným svědčí událost s Radslavem zlickým, který chtěl rozšířit své panství, vytáhl proti sv. Václavovi do boje. Obě vojska stanula proti sobě v kraji kouřimském. Sv. Václav chtěl ušetřit krve poddaných, vyzval Radslava na souboj, aby tak bylo rozhodnuto o vítězství. Radslav přijal, a když spatřil na čele Václavově zářící kříž a po boku jeho anděla, podrobil se.

Sv. Václav obdržel od Jindřicha Ptáčníka rámě sv. Víta, starokřesťanského mučedníka. I postavil ke cti sv. Víta na hradě pražském kostel, zděný, okrouhlý, skvělý, se leskem kovů, který pojal asi 320 lidí. Tento kostel sv. Víta byl ozdobnější a větší než ostatní kostelíky a byl předurčen za první biskupskou katedrálu pražskou.

V legendách čteme, že sv. Václav měl v úmyslu po posvěcení kostela sv. Víta odevzdat knížecí stolec bratru Boleslavovi, jít do Říma a z rukou papežových přijmout řeholní roucho, a odevzdat se tam cele službě Boží. Leč doma jej čekala slavnější koruna. Velmožům, byť křesťanům se nelíbila vláda knížete podle jejich názoru příliš zbožného, jenž mnoho obcoval s duchovními, čítal v knihách a modlil se v kostelích. I jali se tupit jeho vládu jako převrácenou a mnišskou, a ponukli Boleslava, aby se zmocnil vlády.

Boleslav dopřál sluchu zlé radě: Pozval sv. Václava na posvěcení do Staré Boleslavi, jež připadalo na den 27. září, na svátek sv. Kosmy a Damiána, k jejichž cti byl staroboleslavský kostelík zasvěcen. Sv. Václav pozvání

přijal; byloť jeho zvykem o takových slavnostech kostelíky navštěvovat. Po bohoslužbách vsedl na koně a v hradním nádvoří se bavil hrou se svou vojenskou družinou. Pak byl se svými skvěle pohoštěn a zůstal tam i přes noc. Druhého dne, v pondělí 28. září, záhy z rána šel na ranní Služby Boží. Splklenci znali zbožný obyčej Václavův a smluvili se, že jej